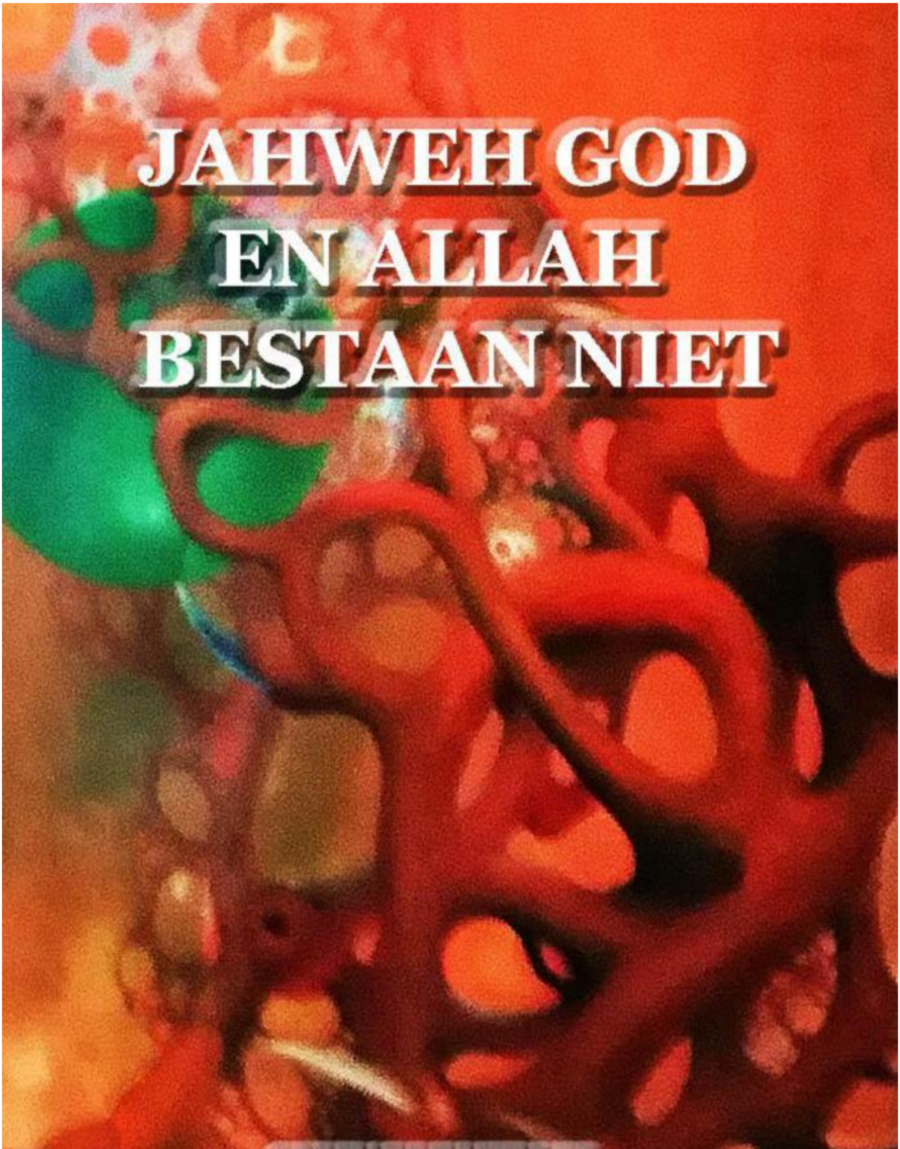
JAHWEH GOD
EN ALLAH
BESTAAN NIET
GERHARDT MULDER

JAHWEH, GOD EN ALLAH BESTAAN NIET

1e druk 2024 @ 2024
Uitgeverij Meneer de Uit - Justbooks Rotterdam
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt, door middel
van druk fotokopie, microfilm, digitale bestanden
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming
van Gerhardt Mulder.

Omslagontwerp: Jerry Miller
Opmaak: JustBook Grafic.
Redactie: Renee Jongmans.
ISBN 9789079298396
NUR: 704

JUSTBOOKS

Voorwoord

Natuurlijk realiseer ik me dat ik, alleen al door de titel, het risico loop dat de gelovige dit boek met een schouderhalen en met afwijzende gedachten terzijde legt. Niet verwonderlijk want deze is, net als velen van ons, vanaf haar of zijn prille jeugd geindoctrineerd. Hiermee bedoel ik de vorm van manipulatie door systematisch en eenzijdig onderwijzen van aanvechtbare overtuigingen of opvattingen, met de bedoeling dat deze kritiekloos worden aanvaard. Dit terzijde leggen geldt niet voor u!

U hebt de moed een aanvang te nemen met het lezen wat deze atheïst niet geloofd, maar zeker weet. Geloven is de veronderstelling dat iets waar of niet waar is, dat wil zeggen een inschatting dat een bewering met een zekere waarschijnlijkheid waar of onwaar zou kunnen zijn. Een andere vorm daarvan is het hebben van vertrouwen of overtuiging in een verwachting in iets of iemand. Geloven wil dus onbetwist zeggen dat men iets niet zeker weet. Het zit in de mens om, als die iets niet weet, te zoeken naar de waarheid. Dit hebben al velen voor me gedaan en ik heb de moeite genomen dit alles duidelijk en gemotiveerd op schrift te stellen. Met dit boek ben ik vol vertrouwen dat ik een bijdrage kan leveren en iets tot stand kan brengen dat u vrij van angst voor een dogma, dat als onbetwistbaar wordt beschouwd, in kan laten zien dat God, Allah of Jahweh hersenspinsels zijn.

Wat is waarheid?

Die is moeilijk te definiëren.

Jarenlang graven we al in het verleden, zoeken naar opheldering van niet zomaar te verklaren geheimen in het heelal, van ziekten, het godsbegrip en alles wat de mensen beweegt.

Waarheid is de dingen te zien zoals ze zijn en niet zoals we denken dat ze zijn. Het zien, zoals het is, zouden we kunnen aannemen als de definitie van de waarheid, maar dan moeten we hetgeen we zien ook proberen te begrijpen. We dienen ons daarvoor ontvankelijk te maken en niet wegvluchten of ons verschuilen achter mystiek, esoterie, religie of spiritualiteit.

Wat belet ons de dingen te zien zoals ze werkelijk zijn?

Wat het schijnt speelt hierbij vaak een rol.

Er zijn ontelbare voorbeelden te noemen dat schijn bedriegt, ook geindoctrineerde zienswijzen en vooropgezette meningen spelen daarbij een rol.

We willen dat de werkelijkheid zich aan ons manifesteert zoals we zien dat het is en niet zoals we denken denken dat het is.

Als u de waarheid wilt zoeken dan dient u zich wel aan de realiteit te houden, dat is de kernwaarde. U mag het ook werkelijkheidszin of werkelijkheidsbesef noemen. Het is het vermogen om de realiteit te begrijpen en te aanvaarden zonder vertekeningen of illusies.

'Hoe gaat het met je?' vragen we aan een zoon die in Thailand verblijft. We willen dit weten want we hebben diepe emotionele gevoelens voor hem; want zijn geluk is met ons geluk verbonden.
'Goed,' antwoord hij door de telefoon. 'De dokter heeft mijn bloeddruk gemeten, mijn hartslag, oren en ogen waren prima. Ik ben in goede conditie.'
We zijn gerustgesteld, maar wat zeggen al die uitspraken over mijn zoon? Praktisch niets.
We kennen de belangrijkste aspecten van hem niet.
Het is niet mogelijk de zoon aan de hand van de verschafte informatie in te schatten, want we konden hem niet zien, hoorden enkel zijn stem. Hadden we zijn gelaatskleur gezien; zijn magerte en lichaamshouding; de intonatie van zijn stem gehoord en de blik in zijn ogen, dan hadden we gezien dat het hem slecht ging.
We kunnen dezelfde redenering op velerlei zaken toepassen, zo ook op het Godsbegrip en de schepping.
Het zien zoals het is zouden we aannemen als de definitie van de waarheid.

De mening over de onstoffelijke en onzichtbare god is dat hij barmhartig en liefdevol zijn. Dat ‘zijn; zou de beweerde en het belangrijkste kenmerk zijn van God. Maar we zien een wereld vol afschuwelijke wreedheden, hongersnood en oorlog.
Zijn eigen door ons beweerde schepping ruineert hij door rampen waarvoor hij verantwoordelijk mag worden gesteld en die miljoenen schepselen doen sterven.

Hebben deze zaken een andere innerlijke werkelijkheid achter de uiterlijke schijn? 'Ja,' zegt de goedgelovige, hij motiveert zijn bewering niet en vlucht weg in mystiek, esoterie, religie of spiritualiteit.
Zijn waarheid is door indoctrinatie verworven en hier wil ik graag wat verder op ingaan.
We kregen de gedachten goedbedoeld van onze ouders mee of de mening over het bestaan van een god allah of Jahweh werden ons door anderen aangepraat.

Als kind werden we door hen en de omgeving in ons geloof op de proef gesteld. Het begon al met de verhalen die ons ter lering en vermaak werden verteld. Heksen, feeën en kabouters speelden daarin een hoofd- of bijrol. Ook werden we geconfronteerd met vreemde figuren als Sinterklaas met zwarte Piet, de Kerstman en de Paashaas.
Misschien speelt er nu een lichte glimlach om uw lippen als u terugdenkt aan de kindervreugd, maar u herinnert zich ongetwijfeld ook de angst die deze fantasiewezens ons gaven. Vooral de Sint met zijn knecht had daarbij een

opvoedkundige maar ook afschrikwekkende functie: “Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe.” We zongen liedjes voor de goedheiligman, deden een wortel in de schoen voor het paard, alles om onze afgod goedgunstig te stemmen.

Als volwassenen weten we dat het geloof in die wezens en persoonlijkheden op onzin berust, maar de figuren worden door overlevering in stand werden gehouden en er werden verschillende festiviteiten aan gekoppeld. Achter deze micro dimensie van overleveringen, doorgegeven verhalen en festiviteiten ligt ook een macro dimensie.

Kijken we naar al het leven op aarde, dan mag men stellen dat er een grote mate van overeenkomst is tussen alles wat groeit en leeft. Zowel het planten- als dierenleven, waaronder de mens, is ontstaan uit het niets. De flora continueert haar bestaan door bestuiving en de fauna door paring met bevruchting, waaruit nieuw leven ontstaat. Nieuw wil zeggen dat de individuele plant, boom, dier of mens er voor de geboorte niet was.

Afgoden

Millennia geleden, toen de mens nog minder ontwikkeld was, werden in onweer, stormen, aardbevingen en vulkaanuitbarstingen goddelijke activiteiten gezien. Men vreesde de toorn van deze goden en om deze gunstig te stemmen, werden deze aanbeden en werden er offers gebracht.

Nemen we de Grieken, die hadden verschillende goden, zoals Aphrodite, Poseidon, Zeus, Ares, en vele anderen. De Romeinen gaven die figuren hun eigen namen, Venus, Neptunus, Jupiter en Mars.

Ik zal u niet te veel vermoeien met de vaderlandse geschiedenis, maar wij Germanen, die Scandinavië, Duitsland en de Lage landen aan zee bewoonden, geloofden ook in verschillende goden. Er was de god Wodan of Odin, die ook wel de 'woedende' werd genoemd. Hij reed op een achtbenig paard, Sleipnir (de glijdende) waarmee hij kwade mensen ving en goede mensen beloonde hij.

Als het onweerde dachten onze voorouders dat god Donar zijn stenen hamer weggooide waardoor er bliksem ontstond. Men noemde hem de 'brullende' of ook wel de 'verpletterende'. Ik heb het nu over enkele culturen, maar de onwetende vroege bewoners, overal ter wereld, hadden zo hun eigen goden. De Azteken, Indianen, Mongolen, Aziaten enzovoort.

Jezus

Twee millennia geleden kwam er een joodse man Jezus, die ook als Christus

bekend zou komen te staan, die beweerde dat er geen goden waren, maar slechts één God. Het feit dat de mens er voor zijn geboorte niet was accepteerde hij als een bestaand gegeven, maar omdat die mens er nu eenmaal was wilde hij wel oneindig voortleven. Net als in de andere culturen met hun goden zocht ook Jezus naar grip op het leven, gedreven door de sentimenten van angst en liefde. Ook hij lardeerde het opgediende met verschillende mystieke bijfiguren die in de christelijke bijbel genoemd worden als engelen, de duivel

De mens
Is een intelligente primaat, die gekenmerkt wordt door een rechtopstaande houding en tweevoetige voortbeweging dat lopen wordt genoemd. Door de fijne motoriek en gebruik van werktuigen, hun complex taalgebruik en geavanceerde en zeer georganiseerde samenlevingen is de mens de enige nog bestaande vertegenwoordiger van het geslacht Homo en maakt samen met chimpansees, bonobo's, gorilla's en orang-oetans deel uit van de familie Hominidae of mensachtigen. De mens is door de eeuwen geëvolueerd (1) van een infantiel tot een bijzonder creatief denkend en daardoor intelligent fenomeen, dat angst heeft om weer tot het nietswaardige stof terug te keren en liefde voor zijn medemens die hij door de dood zou moeten verlaten. Hij accepteerde dat het iets uit het niets is ontstaan, maar weigert te geloven dat hij sterft en zal terugkeren in het niets. Al de mythen, sagen en verhalen die in overlevering bij de Arabische en Joodse nomadenstammen de ronde deden, werden door hem en zijn volgelingen gekanaliseerd tot het geloof in één god en één hiernamaals.

Natuurlijke historie, biologie en geologie.
De wetenschap heeft aangetoond hoe de aarde en het firmament zijn ontstaan en het scheppingsverhaal is onderuitgehaald door de evolutietheorie van Darwin. Laten we op de vraag, of er hogere machten bestaan of niet, deze eerst eens volgens de wetenschap en de leer van de vanzelfsprekendheid benaderen.

Uit onderzoek dat begin 1997 is afgerond door het Ruimtevaartbureau ESA, bleek dat maximaal twaalf miljard jaar geleden de Big-Bang was en het heelal is ontstaan. Maar wat was er dan voor dat heelal?
Niets, zou de logische veronderstelling zijn. Echter dat niets was ook iets, het was het niets waarin het heelal kon ontstaan. Volgens geleerden moet die gevuld zijn met een vacuum, een Zero Point Field, dat de drager is van de Zero Point Energie en dat is alle elektromagnetische energiestraling in het universum. Voorstelbaar als deeltjes, die tevens een golfkarakter hebben met de onvoorstelbare waarde van 1,616 x 10-33 cm. Het Zero Point Field nu vult het hele universum met deeltjes, die thans groter zijn dan de voormelde

lengte, maar kleiner dan de kleinste elementaire deeltjes. Breek uw hoofd daar maar niet over, ik doe dat in elk geval niet en laat dit aan de wiskundigen over. Maar dat impliceert dat er altijd al een lege ruimte of wat dan ook is geweest. Geen honderd miljard jaren of duizend miljard jaren. Nee, altijd!

Hetzelfde geldt voor de onbeperktheid van die ruimte. Immers voor de Big-Bang was er dus een tijd dat de ruimte leeg was. Ook heden ten dage, nu de ruimte met het firmament is gevuld, moet daarbuiten een niets zijn. Een vacuum? "Nee", zegt Werner Heisenberg, de Duitse natuurkundige en Nobelprijswinnaar: "De energie van het vacuüm kan niet nul zijn, met andere woorden, er kan altijd een deeltje aanwezig zijn. Uit het niets ontstaan spontaan deeltjes en deze vernietigen elkaar weer." Heisenberg beweert dus dat er geen tijd is geweest dat er noch iets noch niets bestond. Dat gaat het menselijke verstand te boven, althans dat van mij. Mijn logica zegt: Iets ik ook iets en dat is het "niets", of nog korter geformuleerd: Het niets is iets en dat is het "niets".

Nog onbegrijplijker is dat er geen eind aan de ruimte is. Amerikaanse wetenschappers hebben vastgesteld dat het firmament voortgaat in een gestadige expansie, die is begonnen bij de Big-Bang en die zal niet instorten in een Big-Crunch. Waarin dijt het heelal uit, in de oneindigheid? Ja, ook al is het onbegrijpelijk en onvoorstelbaar, maar toch is dat blijkbaar het geval. Dan volgt de vraag: Hoe is uit het niets het leven ontstaan?
Ik stel voor om met grote stappen door het verleden te gaan, omdat het slechts als leidraad dient voor de redenering dat God, Allah en Jahweh menselijke verzinsels zijn. In de begindagen van het bestaan van de aarde spuwden vulkanen grote hoeveelheden vers silicaatgesteente uit.
Door de verwering van dit gesteente, door inwerking van koolzuur, werden enorme hoeveelheden koolzuurgas gebonden. Als het klopt dat de oeratmosfeer arm aan koolzuurgas was, dan moet de aarde vroeger ook kouder zijn geweest dat tot dusverre werd verondersteld.

Berekeningen hebben aangetoond dat, ondanks de eertijds zo geringe instraling van de zon en ondanks het gemis van een broeikaseffect, de oceanen niet tot een grote klomp ijs bevroren zijn geweest.
Geringe hoeveelheden methaan en de absorptie van zonnestraling door het donkere vulkanische oppervlak, kunnen de temperatuur voldoende hoog hebben gehouden om een algeheel bevriezen van de aarde te voorkomen. De ondiepe randzeeën zullen echter herhaaldelijk zijn dichtgevroren. Maar ook in ijs resteren miljarden druppels water, met opgeloste zouten en organische stoffen. Elke insluiting is een klein reactievat waarin eenvoudige moleculen kunnen condenseren tot steeds ingewikkelder verbindingen. Om de

levensvlam te ontsteken zou één minireactievat met daarin de juiste, voor reproductie nodige hoeveelheid DNA, toereikend zijn geweest. De natuur stond hiervoor ongeveer vijfhonderd miljoen jaar experimenteren ter beschikking. Mogelijk gebruikten de oercellen voor hun stofwisseling uitsluitend a-biotisch geproduceerde organische moleculen. De uitvinding van de fotosynthese kort na het ontstaan van het leven was een ongeëvenaard succes, anders was de levensvlam uit brandstofgebrek gedoofd. Hierbij kwam ook naar voren dat het heelal toen zo'n tien procent groter is dan men voorheen dacht. De grote vraag daarbij is wat er aan de oerknal voorafging en hoe de materie waaruit het exploderende materiaal bestond dan wel was ontstaan. Die vraag zal waarschijnlijk nooit beantwoord worden.
Uit fragmenten die bij deze gigantische oer-explosie vrijkwam zijn de zonnestelsels ontstaan en zo'n 4.6 miljard jaar geleden de aarde met de daarbij behorende planeten. Onze aarde is slechts één van de miljarden hemellichamen in ons zonnestelsel. Er zijn ontelbare sterrenstelsels en elk sterrenstelsel heeft weer honderd miljard of nog meer sterren met de daarbij behorende planeten in het heelal. Deze getallen gaan ons bevattingsvermogen te boven.
Oorspronkelijk bestond de atmosfeer op de aarde uit stof en gassen en was hierdoor vele jaren onleefbaar voor de huidige levensvormen. Tijdens de vroege ontstaansgeschiedenis van de aarde, kwamen er al primitieve levensvormen - *protozoa* - voor, zoals simpele vormen van bacteriën en blauwwieren. Later, zo'n kleine 3,5 miljard jaren terug, ontwikkelden zich andere levensvormen zoals kwallen, wormen en stromatoïden. Twee miljard jaar geleden vormden zich de gesteenten van de Grand Canyon. Maar de grote omwenteling begon zo'n 570 miljoen jaar geleden. Vanaf deze tijd kwamen er namelijk gewervelde dieren voor, waarvan veel fossiele resten bewaard zijn gebleven en vanaf deze tijd is de evolutie dan ook veel beter in kaart te brengen.

Wij nemen een enorme stap en komen in de periode van het Eoceen.
In de periode dat deze plaats had gemaakt voor het Oligoceen, zeg maar zo'n ruim dertig miljoen jaar geleden verscheen Aegyptopithecus. Deze kleine fruitetende aap, die in Egypte leefde, zag er ongeveer uit als een hedendaagse lemuur. Hij had tweeendertig gebitsdelen en de mannetjes hadden lange hoektanden om met elkaar te vechten, voor een hoge plaats in de groep en voor paarrechten. Die aapachtige, ook wel de "Dageraad Aap" genoemd, is een belangrijke schakel tussen de vroegere primitieve primaten en de echte apen die in het Mioceen tot ontwikkeling kwamen.
De dageraad aap wordt als de eerste Hominidae of mensachtige gezien. Dit was vermoedelijk de voorouders van Proconsul en waarschijnlijk de laatste gemeenschappelijke voorouder van de Pongidae familie: orang-oetang; en de

mensachtige familie: de Afrikaanse mensapen en de mens. Wij, de homo sapiens sapiens, stammen dus niet af van de apen, de chimpansees, gorilla's, orang-oetangs, en bonobo's, die nu leven, maar van een soort die verder terug in het verleden leefde. Daarvóór moet er weer een voorouder van alle apen zijn geweest, en voor die tijd weer van alle zoogdieren, en daarvoor weer van alle levende wezens, dieren en planten. Ongeveer zeven miljoen jaar geleden begon de hominidae zich van de pongidae af te scheiden. Onze voorouder, een vegetarische boombewoner, kwam tussen twaalf en zeven miljoen jaar geleden, om nog onvoldoende opgehelderde redenen uit de bomen. De oudste mensachtige leefde in het noorden van Tsjaad en deze bezat een combinatie van kenmerken van de mensachtige en van chimpansees. Mensachtige kenmerken zijn de smalle kaken en de kleine hoektanden. De afgelopen drie en een half miljoen jaar heeft de menselijke schedel dus grote veranderingen ondergaan. Terwijl de schedel evolueerde van de dageraadaap naar de huidige, verstandige mens, nam de schedel in omvang toe, om de groter wordende hersenen te kunnen bevatten.
Ook werd het gezicht platter, de tanden werden kleiner en de kin week steeds verder terug. Wetenschappers denken dat de enorme groei van de hersenen verband zou kunnen houden met de steeds verdergaande ontwikkeling in het gedrag van de mensachtigen. De hersenen van de moderne mens zijn perfect geschikt voor leren en redeneren en de mens kent daardoor een snelle ontwikkeling van het gedrag. Dit wordt doorgegeven van ouder op kind en evolueert zeer snel. Uit recente vondsten blijkt dat veel later, zo'n anderhalf miljoen jaar geleden, het vlees op het menu van de onze voorouders kwam.

Uit kaakbeenderen blijkt dat deze, twee miljoen jaar geleden, nog overwegend herbivoren waren, met dien verstande dat zij op het plantaardige voedsel: fruit, noten, bessen, boomschors, zaden, stengels, knollen en wortels, met als supplement termieten, slakken en hagedissen aten. Ze jaagden nog niet en gebruikten geen geweld bij het vangen van hun voedsel.

Pas zo'n anderhalf miljoen jaar geleden begon de homo erectus met jagen. Hij maakte rolstenen werktuigen van vuursteen waarvan aan een kant een punt ontstond, door tegen een ander voorwerp aan te slaan, die daarna scherp gemaakt werden. Er ontstond daardoor een gevarieerd aantal stenen gereedschappen: handbijlen, hakmessen en dit betekende het begin van de jacht. Het gebit veranderde overeenkomstig en men vond in opgravingen resten van kikkers, padden, knaagdieren, vissen, vogels, varkens, antilopen en giraffen.

Zo'n 250.000 jaar geleden sterft de homo erectus uit en komt de oudste homo sapiens. Zo'n 100.000 jaar geleden kwam dan de Neanderthaler, gevolgd door

Cro-Magnon-mens, die vuur aanlegde, zijn doden bij de grotten begroef, krijttekeningen maakte en in die tijd ontstond de religie in haar meest primitieve vorm.

Het genetische verschil tussen apen en mensen is klein: Op zo'n zes procent na is het erfelijk materiaal in onze cellen identiek aan dat van chimpansees. Uit verschillende disciplines komen steeds meer aanwijzingen dat de taal en het vermogen om te redeneren en concepten te hanteren, geen unieke menselijke vermogens zijn, zoals de mens altijd heeft gedacht.

Toen verzorgers in een dierentuin waterkranen openzetten, realiseerde een bonobo zich dat een aantal spelende jonge aapjes, in een aangrenzend vertrek, zouden verdrinken. De bonobo wist dat de aapjes zouden worden weggespoeld en dat ze niet konden zwemmen. De bobonobo waarschuwde onmiddellijk de oppassers en hielp zelf mee de babyapen te redden. Ook blijken mensapen hun soortgenoten uitstekend te kunnen bedriegen en misleiden. Volgens de evolutionair psycholoog Richard Byrne wijst dit op een algemene biologische basis bij mensen en mensapen.
Dit resultaat is in overeenstemming met hersenscans van Bill Hopkins, verricht op tien soorten apen. Het bleek dat orang-oetangs, gorilla's, chimpansees en bonobo's, net als bij de mens, sterker ontwikkelde linkerhersenhelften hebben: het planum temporale, die verantwoordelijk zijn voor de taalfuncties en rechtshandigheid. Niet alleen wat betreft de kennis betreffende vermogens lijken apen en mensen op elkaar. Er is ook een grote affectieve - *genegenheid en liefde* – overeenkomst.

In een verschrikkelijk experiment, werden moederapen verstoken van hun baby's. Het resultaat was dat de moeders ettelijke signalen afgaven van extreme zenuwen en zelfs psychotisch gedrag. De meeste van hen staarden passief naar buiten, niet geïnteresseerd in ander apen of iets anders. Sommigen van hen brachten zichzelf pijn toe en anderen verwonden zichzelf met hun tanden. Dit alles zijn symptomen die voorkomen bij menselijke volwassenen, die opgesloten zijn in een psychiatrische inrichtingen.

Het belang van een gezonde affectieve relatie geldt voor bijna alle dieren, niet alleen zoogdieren. Hieruit kan en mag men concluderen dat dieren, net als mensen, zowel zeer gelukkig als zeer ongelukkig kunnen zijn. Een ogenschijnlijk groot biologisch verschil tussen mensapen en mensen is dat ze van elkaar geen nazaten kunnen krijgen. Echter er zijn slechts enkele tussenvormen nodig om aap en mens zo te koppelen dat nakomelingenschap weer mogelijk is. Die tussenvormen zijn uitgestorven maar hebben ooit bestaan.

Richard Dawkins beweert dat we niet alleen van apen afstammen, maar dat we ons niet realiseren dat we feitelijk apen zijn. Mensen lijken meer op de chimpansee en de gorilla, dan dat deze op hun beurt lijken op de gibbon en de orang-oetan. We kunnen al het bovenstaande in enkele zinnen samenvatten: onze vroegste voorouders waren een overwegend van plantaardig voedsel levende ondersoort van de Afrikaanse apen, tot zo'n twee à drie miljoen jaar geleden, toen de jacht begon en vlees een steeds belangrijker onderdeel van het menu werd.

De mens is dus een ontwikkelde aap. Door werktuigen, landbouw, kennisoverdracht, symbolen, spel, ambacht, religie, geboden, taboes, experiment, boerenslimheid, ijver en ambitie ontsteeg hij zijn biologische oorsprong.

De laatste honderdduizende jaren ontwikkelde de aap zich tot mens. Bijschaving werd de belangrijkste determinant van de menselijke ontwikkeling. Zeker in de laatste honderdduizende jaren toen de aapsoort mens zich tot een omnivoor, denker en jager ontwikkelde.

Angst en vrees zit in de natuur van al het dierlijk leven, dit komt voort uit het instinct tot overleven. Let wel, angst is niet hetzelfde als vrees.
Vrees heeft men voor iets dat moet komen, terwijl angst een directe emotie is. Angst en vrees komen voort uit het iets dat men niet begrijpt of waarop men geen controle kan krijgen.

Laten we een punt pakken in het ontstaan van de mens; zo’n anderhalf miljoen jaren geleden, de tijd dat de homo erectus met jagen begon en . we mogen ervan uitgaan dat de staande mens enig denkvermogen bezat. In deze prehistorische tijd was de mens bang voor de natuur, hij begreep niets van de elementen en er waren rituelen voor hem nodig om de natuur onder controle te krijgen.

Hij bedacht ‘hogere’ en ‘machtige’, onzichtbare veroorzakers van de natuurlijke elementen, zoals regen, droogte, onweer, aardbevingen, stormen en wat dies meer zij. Het was een directe projectie van het eigen beeld op de krachten achter de natuur, dat aanschouwd en vereerd werd alsof het een ander, vreemd wezen was.

In de grotten van Lascaux, Altamira en Vallon-Pont-d'Arc werden twintigduizend jaar oude afbeeldingen van dieren ontdekt. Uit het feit dat in de grotten voornamelijk dieren zijn afgebeeld, moet men afleiden dat de

dieren een bijzondere betekenis hadden voor de grotmensen. Dieren, vooral beren, werden gedood en waarschijnlijk geofferd.

De figuren lijken te getuigen van een vrees, met andere woorden een 'heilig' ontzag of 'angst' voor de dieren. Vooral voor de beren, mammoeten, neushoorns, panters en leeuwen. Sommige schilderingen en gravures tonen mensen met dierlijke eigenschappen. Misschien heeft de grotmens zich met de dieren geïdentificeerd of vergeleken. Tegelijkertijd waren de dieren ook anders dan hijzelf. Ze waren vreemd en men zal ze magische eigenschappen hebben toegedicht. Misschien brachten de grotafbeeldingen de dieren in de macht van de mens.

Als de grotmensen aan de dieren uit hun omgeving inderdaad, of aan hun afbeeldingen, een 'religieuze' betekenis hebben toegekend, dan is er misschien een historisch verband met de dierencultussen van de Sumeriërs. De krachten die de mens aan de hogere macht toekent zijn eigenlijk menselijke krachten, het zijn karaktertrekken die de mens bij zichzelf positief vindt, ontdaan van alle beperkingen.

Het is een hogere macht die, zoals de mens, kan denken en voelen, maar hij kan, anders dan de mens, oneindig denken en voelen. Alles wat de mens in zijn leven niet kan realiseren, of in feite niet realiseert, schrijft hij aan hogere machten toe. Vooral in sombere perioden, als de angst en vrees toeslaat, gaat de mens op zoek naar die hogere macht. Als het goed gaat, wordt de hogere macht overbodig en het aanroepen en zoeken ernaar vermindert. In de huidige tijd is het voor ons duidelijk dat een regendans weinig regen zal opleveren, maar in die tijd gaf het de mens het gevoel controle te hebben. In feite was er niets veranderd aan de situatie, behalve in de gedachte van de mens. Behoefte aan zingeving en angst voor het onbekende, zijn de menselijke drijfveren waar religie op rust.

De angst voor het onbekende komt voort uit de gedachte dat het onbekende lijden kan veroorzaken. Het is dus doel om het onbekende te kennen en er controle op uit te oefenen, het mag geen potentiële bedreiging vormen. Ons leven gaat gepaard met lijden, soms met heel veel lijden.

Al dat lijden is ondraaglijk, maar het wordt dragelijk voor de mens als hij meent dat het nut heeft; dat het lijden niet voor niets is geweest; dat al die moeite, een leven lang zwoegen, zich uiteindelijk zal uitbetalen. Door deze gedachtegang is het geloof in een hogere macht en een hiernamaals ontstaan.

Er is een situatie gecreëerd, een constructie van een religie en geloof, die ons voorspiegelt dat ons lijden niet voor niets is. Sterker nog, dat men door het lijden iets hogers verwerft dan het huidige bestaan.

De mens is een dier

U en ik worden tot de dieren gerekend. Wij zijn, net als de apen, de bizons en ratten, in beginsel met zintuigen uitgeruste, meercellige organismen. die hun energie betrekken uit biologische oorsprong, door deze op te eten en te verteren. Wij hebben daarbij zuurstof voor onze ademhaling nodig.

Zonder diep in de biologie te duiken mogen we stellen dat hoe kleiner het dier, hoe groter zijn prestatie is. Er zijn dan ook heel wat dieren te noemen die voor wat betreft de gesteldheid van het organisme beter in elkaar steken dan de mens. Onderzoek van dierlijk gedrag heeft uitgewezen dat hogerontwikkelde dieren ingewikkeld gedrag vertonen en signalen aan elkaar doorgeven met de dierentaal. Wij denken met onze mensentaal daarin de leider van de dieren in communicatie te zijn.

Het in de meeste menselijke culturen aanwezige onderscheid tussen mens en dier snijdt wetenschappelijk weinig hout. De mens is echter wel zo aanmatigend met haar opvatting dat zij het enig redelijk denkend wezen is. Dat is zeer pretentieus omdat men deze bewering niet kan staven. De mens heeft immers geen idee hoe goed en uitgebreid dieren communiceren. Men kan bijvoorbeeld niet kijken in de hersens van de Bombardierkever, die zich zo perfect weet te verdedigen tegen zijn vijanden.

Wat denkt u van het ingenieuze radarsysteem van de vleermuis, of de voorvoelde angst bij dieren bij aardbeving of ander natuurverschijnsel. Het antwoord daarop vinden we in de eeuwigdurende reeks van evolutie en reincarantie. Ook al geloven velen stellig aan een hogere macht in de vorm van een God, er is niets dat daarop wijst.

Verstandelijk geredeneerd denk ik dat er geen macht bestaat, anders dan de natuur. De angst die zich regelmatig van dieren en de primitieve mens meester maakt bij onverklaarbare zaken, zoals onweer, hevige stormen en aardbevingen, uitte zich in het wegduiken in holen, het tegen elkaar aankruipen voor troost of door angstig jammeren.

Pas toen de hersens evolueerden begon de mens zich af te vragen waardoor deze natuurverschijnselen werden veroorzaakt. Omdat ze de reden daarvan niet kon vinden begon ze deze toe te schrijven aan demonen of goden. Voortjagende wolken zagen ze als een vervoermiddel van een

bovennatuurlijke wezen. Zo ook was de uiting van bliksem met de daaropvolgende donderslagen niets anders dan een uiting van woede door de onzichtbare heerser van hun wereld.

De Bijbel, het heilige boek van het Christendom
Ook de Arabische volkeren hadden hun goden. Wie kent de overlevering niet van Mozes, die op de berg Sinaï vertoefde om de goddelijke wetten te ontvangen? Toen hij bezig was met het bijtelen van teksten in de stenen platen, verzamelde het volk zich om Aäron. Deze nam de sieraden van de vrouwen af en liet daaruit het gouden kalf vervaardigen.

De volgende dag bracht het volk offers, vierde feest en danste om hun afgod: het gouden kalf. Met deze overlevering raak ik de kern van het geloof in God. Toen Jezus van Nazareth, een Jood die opgroeide in Palestina, het huidige Israel, zijn intrede deed in de geschiedenis kwam hij met de bewering dat er geen goden waren, maar slechts één God.

Opgemerkt mag worden dat hij daarmee niet de eerste en ook niet de laatste was die deze visie verkondigde. Hij grondvestte deze bewering op de openbaringen (overleveringen) waarbij door hem, of door zijn volgelingen, nooit vraagtekens zijn geplaatst.

Waren de vertellers van die verhalen wel betrouwbaar, hadden zij misschien een te grote fantasie, interpreteerden ze de verhalen wel juist en gaven ze die wel goed door? Of overdreven ze en fantaseerden ze er verhalen bij om interessant gevonden te worden? Wat was daarvan fictie, legende of mythe? Er waren vanzelfsprekend vragen die gesteld hadden moeten worden, want de meest wonderbaarlijke en ongelofelijke openbaringen werden zomaar, zonder deugdelijke verificatie voor waar aangenomen.

In de bijbel zijn verschillende verwijzingen naar de mythologie, verhalen over goden en halfgoden. Voorbeelden zijn ruzies tussen de goden: dit is een motief dat vaak voorkomt in de mythologie in het Oude Nabije Oosten, bijvoorbeeld in het Mesopotamische verhaal Enuma Elisj.

In het Oude Testament vinden we het terug in bijvoorbeeld Jesaja 14:12-25 waar de arrogante koning van Tyrus vergeleken wordt met het hemelse wezen Helal, dat uiteindelijk in de onderwereld neergeworpen wordt.
Ook in het verhaal over de godenzonen in Genesis 6:1-4 speelt dit motief een rol.

Sporen van oude Hebreeuwse mythen over helden zien we terug in bijvoorbeeld de verhalen over Henoch (Genesis 5:24) en Nimrod, de machtige jager (Genesis 10:8-9).

In poëtisch taalgebruik wordt regelmatig beeldspraak gebruikt die zijn oorsprong heeft in de mythologie. Voorbeelden zijn: De donder als stem van God (Psalm 29; Psalm 104:3; Hosea 4:19). Dit beeld komt ook voor in Mesopotamische en Ugaritische literatuur.

Sommige verhalen in de Bijbel hebben een parallel in mythen uit het Oude Nabije Oosten. Voorbeelden van zulke parallellen zijn: Het verhaal over de draak, een mythologisch monster dat door God verslagen wordt tijdens de schepping (zie bijvoorbeeld Job 3:8). Dit verhaal heeft een parallel in bijvoorbeeld de Kanaänitische mythologie, waarin de god Baäl de zeegod Jam verslaat.

Dan hebben we ook nog het zondvloedverhaal in Genesis 6-9, dat vergelijkbaar is met de legende van Atrahasis in de Mesopotamische mythologie.

Jezus van Nazareth, die beweerde de zoon van God te zijn, had zelf die God geschapen. Het beroerde met God is, dat niet wetenschappelijk is te bewijzen dat hij bestaat, net zomin als het bestaan van goden. Het begrip God is echter ook niet wetenschappelijk te weerleggen, dit heeft vooral te maken met de vaagheid van het begrip.

Het niet kunnen weerleggen van het bestaan van een god is geen argument voor het bestaan van een god. Overigens ditzelfde geldt voor het bestaan van kabouters, elfen en meer sprookjesfiguren, want men kan niet bewijzen dat ze er zijn, maar ook niet dat ze er niet zijn. Ons gezonde verstand zegt ons echter: sprookjesfiguren zoals kabouters en elfen bestaan niet, ook geen engelen en duivel.
Waarom geloven we dan wel in God, Jahweh of Allah?

Als ik het over God heb, dan heb ik het ook over Allah en Jahweh.
Het zijn synoniemen, want het woord Allah is afgeleid uit een samentrekking van al en ilah tot al-ilah, wat de god of degene die aanbeden wordt betekent. Een andere theorie uit de taalkunde, die de herkomst van woorden bestudeert, zegt dat Allah komt uit het Aramese woord, Alaha, wat God betekent.

De letters JHWH staan voor de vier Hebreeuwse medeklinkers die tezamen de naam vormen van de God van Abraham, Isaak en Israël. Over de betekenis

van JHWH wordt al eeuwenlang gediscussieerd. De Godsnaam is volgens joden zo heilig dat hij niet mag worden uitgesproken. Het woord Allah wordt overigens ook gebruikt door joodse- en christelijke minderheden in Arabisch-sprekende landen.

Dezelfde redenering heeft ook betrekking op de bijbel, de koran of Tora en Tenach, het zijn allemaal boeken die op overleveringen zijn gebaseerd.
Dus, als ik het heb over God dan heb ik het ook over Allah of Jahweh, en heb ik het over de bijbel, dan heb ik het ook over de koran en visa versa.

De hiervoor vermelde goden zijn een denkbeeldige occulte eenheid die door gelovigen beschouwd worden als de schepper van alles wat bestaat en leeft en die verantwoordelijk wordt geacht voor bepaalde aspecten van de werkelijkheid, dan wel de gehele werkelijkheid. God Allah en Jahweh in zijn algemeenheid wordt geacht te leven op aarde, met name in de natuur, alsook in de hemel of nog in het onderaardse of de onderwereld.

Het bestaan van God Allah of Jahweh is nooit op wetenschappelijke wijze vastgesteld en wordt derhalve niet door de huidige geleerden of door mij erkend en dienen ook door weldenkenden niet als een werkelijk fenomeen te worden erkend.

Goden worden veeleer beschouwd als eeuwenoude pogingen om bepaalde menselijke noden, behoeften, zaken die onverklaarbaar zijn of welzijn uit te leggen. God Allah of Jahweh is niets anders dan een zinnebeeldige personificatie die door eeuwen van traditie en overlevering tot op heden in stand gebleven.

Naar de traditie van het Christendom en de Islam gelooft men in het bestaan van één god, die de schepper is van de hemel en de aarde. Daarnaast zijn god een aantal eigenschappen toegedicht als almacht, alwetendheid, al-goedheid waaronder liefde en barmhartigheid. Hij is alomtegenwoordig en rechtvaardig.

Een gotspe als men ziet welke noden en geweldaden hij op zijn konto heeft.

Het onstaan van dat wij het Rooms-katholicisme noemen is gewoon de voortzetting van de vroeger bestaande heidense cultuur.

Jezus van Nazareth, de bedenker van het ééngodsbestaan, kon putten uit de overlevering die voor zijn tijd had plaatsgevonden. Die geschiedenis gaat onder andere over Noach, een verhaal dat we allemaal wel kennen.

Deze Noach kreeg een aantal zonen, waaronder Cham. Ook deze Cham kreeg weer zonen, waaronder Cush en die kreeg op zijn beurt een zoon genaamd Nimrod, ook wel 'de jager' genaamd.

Volgens het Bijbelboek Genesis werd ooit op aarde één taal gesproken. In die tijd vestigden de mensen zich op een laagvlakte in het land Sinear, niet ver van de rivier Eufraat. Volgens het verhaal spraken ze af om een stad te bouwen met een toren die tot in de hemel' zou reiken. Zo zouden ze beroemd worden.

In de bijbel staat dat God naar de aarde zou zijn afgedaald om te kijken wat de mensen aan het doen waren. Hij vond dat de Babyloniërs het te hoog in hun bol kregen, en besloot daarom een spraakverwarring onder de mensen te veroorzaken en hierdoor verstonden ze elkaar niet meer!

Dat is een hele tijd voordat Jezus van Nazareth werd geboren en over dé God sprak.

Nimrod was enorm populair en we kennen hem onder andere als Zeus en Seth. De vrouw van Nimrod was Semiramis ook bekend onder de naam Venus en Isis, het zoontje Tammuz werd ook wel Herculus of Horus genoemd. Nimrod, de Ethiopiër had een zwarte huidskleur. Hij zou Oppergod worden en met zijn vrouw "Semiramis" en kind Tammuz worden samengevoegd tot één in een drie-eenheid, namelijk de vadergod, de moedergod of maangodin en het kindgod of zonnegod.

De Rooms Katholieke kerk nam zowel de heidense afgoden, hun feestdagen en gebruiken over als zijnde christelijk, zo ook de drie-eenheid: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Toen Jezus van Nazareth de aanzet gaf tot het geloof in die ene God, werd door de apostelen/dicipelen de kerk gesticht en dat kreeg pas in de 16e eeuw de naam Rooms katholiek, afgeleid van het Griekse woord katholikos - universeel of algemeen, - en het werd toen de algemene kerk van Rome.

Dit om onderscheid te maken met de protestanten.

De Christenen grondveste hun kerk dus op oude geloven en namen grotendeels de gebruiken uit de Babyloncultus met zijn afgoden over. Ach, het was vertrouwd en de stichters van het Christendom wisten zo de schok op te vangen die zo'n nieuw geloof met zich meebracht.

Hun drie-eenheid was: God de vader, de zoon en de Heilige Geest. Ook de symbolen van de Babylonische goden namen de eerste christenen gemakshalve over.
Het symbool van Baal was een obalisk en die heeft de Christelijke kerk zich toegeeigend, het staat trots voor het Vaticaan in Rome en ook andere tekens en symbolen uit die afgodcultuur werden gebruikt.

Maria wordt aanbeden als 'Koningin der Hemelen' en als 'eeuwige maagd,' dit is overgenomen van Astarte de hoofdgodin van de Feniciërs.

Zo ook de priesters van Cybele: die schoren hun hoofd, net als de kruinschering van de priesters van de R.K. Kerk en leefden 'celibatair' voor Astarte. Die priesters droegen hun episcopaalse 'daggon-hat,' net als de mijter van de bischoppen de Paus in de R.K.-kerk.

Zondag was de heilige dag van de drie-ene-zonnegod IHS = Isis, Horus en Seth. De Roomse Kerk maakte er Iesus Hominum Salvator van - *Jezus de redder van de mensen.*

De R.K.-kerk was gevestigd in het Vaticaan
De oorsprong van het woord Vaticaan is omgeven door net zoveel mysterie als de plek zelf. Het werd simpelweg gebruikt als de naam van een heuvel in Rome, Mons Vaticanus ‘de Vaticaanse heuvel’. Het Latijnse woord vaticinor betekent ‘voorspellen, profeteren’ van vatis ‘dichter, leraar, orakel’.

Dit suggereert dat de oorspronkelijke heuvel de locatie was van een orakel, een plek waar hogepriesters communiceerden met de Romeinse goden. De naam weerspiegelt dus een lange geschiedenis van contact met spirituele krachten.

Geleerden en theologen erkennen dat hun kerk is ontstaan uit een mengsel van heidendom en christendom. Dus uit een mengsel van het heidendom en christendom werd de huidige Rooms-katholieke god verzonnen.

Ook claimt de kerk dat ze de heidense feesten heeft gekerstend, d.w.z. tot dat van de christenen gemaakt en deze daardoor tot eer van god mag vieren.

De Katholieke Encyclopedie zegt er het volgende van: ‘Wij hoeven er niet voor terug schrikken toe te geven dat kaarsen, net als wierrook en wijwater gewoonlijk toegepast werden in de heidense godsdiensten en rituelen voor de doden. De kerk nam ze in een heel vroege periode in haar dienst over, precies

zoals ze ook vele andere dingen adopteerde: zoals muziek, lichten, parfums, wassingen, bloemdecoraties, baldakijnen, waaiers, gordijnenbellen, gewaden. Zoals in bijna alle culten gebruikelijk. Het water, olie, licht, wierrook, zingen, processies, buigingen, versiering van het altaar, ambtskledij van priesters, deze staan natuurlijk ten dienste van een universeel religieus instinct. Zelfs heidense feesten kunnen 'gedoopt' worden; onze processies op 25 april zijn zeker de Robigalia (2); de kruisdagen kunnen de Amburalia (3) vervangen, de datum van Kerstmis kan het gevolg zijn van hetzelfde instinct dat op de 25e december de geboortedag van de zonnecultus plaatste. '

Het is voor vele gelovigen vervelend dat hun dierbare feesten onderuit worden gehaald, maar men kan niet loochenen dat de zogenaamde 'christelijke feesten' hun oorsprong vinden in Nimrod- of Baälsverering.

Nemen we bijvoorbeeld het Kerstfeest. De druïden (4) vierden feest op de 25e december als de zon op haar 'keerpunt' staat, dit feest werd ook wel 'zonnewende' genoemd. Vanaf die datum worden de dagen weer langer en komt er hoop op het zaaien van het nieuwe gewas. Deze speciale dag werd, en wordt, over de gehele wereld gevierd met veel eten, drinken en gezelligheid. De roomse kerk bracht al die offers aan de godheden samen op die dag en koppelde daar de geboortedag van Jezus van Nazareth aan.

Over Kerstmis kunnen we heel kort zijn, oorspronkelijk was het een heidens feest ter ere van de komende zon dat gekerstend werd door er een roomse mis aan te verbinden. Zo werd de zonaanbidding met een christelijk sausje overgoten, gekerstend. Het midwinterfeest, de Zonnewende, werd gevierd met eten, drinken, groene bomen en versieringen. Onze Kerstdagen worden heden ten dage op dezelfde wijze gevierd.

Ook de kerstboom is puur overgomen uit de heidense cultus. Jeremia 10:3-4 geeft af op dat gebruik, hij schreef: 'Want de handelwijze der volken, die is nietigheid: want als een stuk hout heeft men het uit het woud gehakt, arbeid van werkmanshanden met de bijl. Met zilver en goud siert men het op, met spijkers en hamers maakt men het vast, zodat het niet waggelt.'

Deze boomaanbidding heeft haar oorsprong in de godsdienst uit Babylon, daar ging men ervan uit dat uit een dode boomstronk een groene loot sproot. De stronk symboliseerde een dode Nimrod en de altijd groene boom, die uit een dode boomstronk groeide, symboliseerde Tamuz die uit Nimrod was geïncarneerd.

Ook in Scandinavië had men deze vorm van religie. Van God Odin werd geloofd dat hij speciale gaven zou schenken aan hen, die zijn heilige pijnboom naderden.

Ook in de Romeinse cultuur gold de pijnboom als heilig. Tijdens Saturnalia hingen er rode bessen in als versiering.

De Druïden vereerden de eik als heilig, terwijl de Egyptenaren de palmboom vereerden. Onze kerstboom is een uitvloeisel van de boomaanbidding, vergulde noten en ballen symboliseren de zon.

Alle festiviteiten van de winterzonnestilstand maken deel uit van de kerstdag. Het gebruik van mistletoe of hulst komen uit de druïdische ceremoniën; de 'kerstboom' met de eerbewijzen aan Odin's heilige pijnboom.

Dit alles gelezen hebbende zullen we tot het inzicht moeten komen dat het bovenstaande uit Jeremia 10:3-4 ook wijst op de huidige 'kerstboom'.

De 15e augustus, een dag die in Babylonische tijd als heilig werd beschouwd voor Isis of ook wel Diana, werd ook aangepast door de R.K. Kerk en werd simpelweg ingeruild voor een andere feestdag, met name Maria-Hemelvaart ter ere van de Maagd Maria.

In het heidense Rome werd in het begin van de maand feruari een feest gevierd met het dragen van kaarsen en fakkels omdat het de maand was van de grote reiniging en boetedoening (de februa).

De Grieken hielden die dagen het feest ter ere van Pluto, de god van de onderwereld en de godin Ceres, de moeder van Proserpina, godin van het dodenrijk. Ceres zocht met haar kaarsendragende vierders in de onderwereld naar haar dochter.

Ach, dachten de kerkleiders, die dag is zo'n veertig dagen na de dag die we hebben vastgesteld als de geboortedag van Jezus van Nazareth, we maken die dag van de Reiniging van de Gezegende Maagd en zo onstond op de 2e februari Maria Lichtmis.

In de zesde eeuw trokken missionarissen door het heidense Noord- en West-Europa. Ze merkten dat 24 juni daar een populaire dag was. In Lucas 1:26-27 staat Johannes de doper een half jaar voor Jezus van Nazareth was geboren, dus maakte men van deze dag de rooms Sint Johannesdag.

Ook in het huidige Britannië werd, voor de komst van het 'christendom', de 24 juni door druïden gevierd met grote vreugdevuren ter ere van Bal. Toen de 24e juni 'Johannesdag' werd, werden ook de vuren overgenomen en kregen ze de naam 'St. Johannesvuren!' Ook deze dag werd een verchristelijking, van een heidense afgoden aanbidding, in wezen is het niet meer of minder de aanbidding van de 'god' Bal!

Zo kan men als we de kerkelijke feestdagen onder de loep nemen, dat men tot de conclusie komt dat bijna al die feestdagen gelieerd zijn aan de afgodcultus. Ook de paasdagen met de gele kuikens, de eieren en de paashaas komen uit die cultus.

Met zou mogen concluderen dat het al met al een bijeengezocht zooitje is van afgodenfeesten in de Christelijke kerkcultuur.

Het beschrijven van de geschiedenis van ver voor onze jaartelling blijft op zijn minst een verhaal met veel vraagtekens. Mondelinge overdracht over duizenden jaren is onderhevig aan de interpretatie van de individuen en geslachten die deze verhalen vertellen. Bij deze verhalen was het te doen gebruikelijk, zeker bij de nomadenstammen, om deze eenvoudige verhalen of overleveringen, door aangroei en verfraaiing, tot ingewikkelde legendes te maken.

Het exacte beschrijven van de geschiedenis kon pas plaatsvinden nadat het schrift was uitgevonden.

Op Soemerische kleitabletten, gedateerd rond 3200 voor Christus was zgn. pictografisch schrift te zien dat "spijkerschrift" werd genoemd.

In Egypte werden hierogliefen gevonden, die gedateerd werden op 3100 voor Christus Dit waren syllabische schrifttekens waarbij voor elke lettergreep een apart symbool werd gebruikt. Vertaling hiervan was moeilijk omdat ze altijd veel dubbelzinnigheden bevatten die voor meerdere uitleg vatbaar waren. Het wat geen "geschreven taal", maar wel een voorloper daarvan.

De Feniciërs, een zeevarend en handelsdrijvend volk, slaagden er uiteindelijk in een succesvol fonetisch schrift te ontwikkelen dat uit 22 medeklinkers bestond. Het is niet exact bekend als dit schrift werd ontwikkeld, maar vele volkeren rondom de Middellandse Zee gebruikten dit rond 1000-500 voor Christus.

Het huidige Grieks, Hebreeuws en Arabisch alfabet stamt af van het Foenicisch schrift en door de Romeinen werd het alfabet, rond 300 voor Christus van de Grieken overgenomen.

Volgens het boek Exodus, ontving Mozes op de top van de berg Horeb - in de woestijn Sinaï - van God op twee stenen tafelen de 120 Hebreeuwse woorden die samen de Tien Geboden vormen.

Het Hebreeuwse leesbare schrift bestond in die tijd nog niet. Met dit gegeven is het duidelijk dat de tekst op de twee stenen tafelen, die Mozes rond 1400 voor Christus op de berg Horeb ontving, van syllabische schrifttekens waren voorzien.

In de vierde eeuw na Christus ontstonden Arabische teksten en een Arabisch alfabet, die duidelijk afstamden van het alfabet van de Feniciërs.

Echter veel onderzoekers wijzen erop dat een geschreven taal, die men als Oud Arabisch zou kunnen onschrijven, pas 300 jaar later ontstond.

Het is dus de vraag of Mohammed, die rond 570 in Mekka werd geboren en in 632 in Medina stierf, het arabisch schrift nog heeft meegemaakt.

Hierbij wil ik opmerken dat het Arabische schrift is voortgekomen uit het het schrift van de semi-nomadische Nabateese stammen, die Zuid-Syrië en Jordanië, Noord-Arabië en het Sinaï-schiereiland bewoonden en dit wordt al sinds de 4e eeuw na Christus toegepast. De taal verspreidde zich vanaf de 7e eeuw snel over het Midden-Oosten.

De Rus Tsitsin, die jarenlang in afzondering aan de vertaling van de soemerische kleitabletten heeft gewerkt, komt met een schepppingsverhaal waarin de Anunakie de hoofdrol spelen. Deze reuzengoden kwamen van de planeet Nibiru hier op aarde. Zo hadden vele culturen op aarde hun eigen scheppingsverhaal, het Christendom heeft daarop niet het alleenrecht.

Dat er uit andere geloven werd gekopieerd staat buiten kijf. De Rooms katholie kerk heeft heel wat uit de Akkadisch-Sumerische mythologie en cultuur overgenomen.

Ook bij verschillende bijbelse personen kan men vragen stellen, neem de figuur Mozes. Het symbolische verhaal van de dochter van de farao en van het pasgeboren jongetje, dat drijvende in een biezenmandje in de Nijl werd gevonden, is oorspronkelijk niet voor of door Mozes samengesteld. In de

Babylonische fragmenten op kleitabletten vindt men een vroegere versie van dit verhaal, in de geschiedenis van Assyrische koning Sargon, die veel eerder leefde dan Mozes. 'Die werd heimelijk gebaard en ook als kind in een rieten mandje in een rivier gezet. Hij werd gevonden en opgevoed door een waterputter om later een groot heerser te worden.

Dit verhaal zou door joodse schrijvers zijn opgepikt tijdens hun gevangenschap in Babylon en hergebruikt om aan te geven dat Mozes in de gunst van God stond. Hieruit zou men de gevolgtrekking kunnen maken dat Exodus nooit door Mozes werd geschreven, maar door Ezra is gereconstrueerd op basis van oude gegevens.

Wie was die Mozes nu eigenlijk, die door de Joden, Christenen en Islamieten veelal wordt gezien als degene die deze wijze van religieus denken zou hebben geïntroduceerd? De naam Mozes doet eerder Egyptisch aan dan specifiek Hebreeuws. Herleidt men dit naar het oude Egyptische 'Moses', dan kan men er de omschrijving ‘zoon’ uit halen. Volgens de jaartelling werd Mozes 1481 voor Christus geboren. Maar de geschiedenis verhaalt dat in diezelfde tijd - ca. 1479 voor Christus - de farao Thoetmozes III werd geboren. Kan het zijn dat men het hier over dezelfde figuur heeft?

Jezus was geen belangrijke historische figuur, dat weten uitleggers van teksten met vrij grote zekerheid, uit het beperkte aantal geschiedkundige gegevens. Het is wel opmerkelijk dat naarmate de bronnen ouder worden, de graad van mythe- en legendevorming in de evangeliën hoger wordt dan het aantal feitelijke gegevens. Het is opmerkelijk dat Jezus zelf nooit één woord geschreven.

Eén keer heeft hij iets in het zand geschreven. Johannes 8: 6-8. “En dit zeiden zij om hem in verzoeking te brengen, opdat zij iets hadden om hem aan te klagen. Maar Jezus bukte neder en schreef met de vinger op de grond. Doch toen zij hem bleven vragen, richtte hij zich op en zeide tot hen: Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar. En weer bukte hij neder en schreef op de grond.”

Alles wat we van Jezus weten is uit overlevering en door anderen geschreven of verteld. Of hij iets in het zand heeft gekrast is ook nog maar de vraag, het kan ook een teken in het zand zijn geweest, daarover geeft de tekst van Johannes geen uitsluitsel.

Omdat er in het levensverhaal van Jezus diverse personen genoemd worden, van wie het bestaan algemeen aanvaard is, zijn deze als argument voor een

minimale historische betrouwbaarheid gebruikt. Dit houdt echter niet in dat bijvoorbeeld de vermelde wonderen werkelijk zijn gebeurd. Zijn levensverhaal, opgeschreven door vier van zijn volgelingen, worden dus niet als zijnde uit een absoluut betrouwbare historische bron gezien. We zullen het daarmee echter moeten doen, want er zijn verder geen andere bronnen of ooggetuigeverslagen uit het leven van Jezus.

Een bewering dat de verhalen over Jezus in de Bijbel van A tot Z verzonnen zijn, kunnen we niet rijmen met latere, wél historische, gebeurtenissen. En dat is dus een tweede argument, het indirecte bewijs, om te veronderstellen dat er wél een historische kern zal hebben bestaan voor delen uit dat levensverhaal, waaronder zijn kruisiging.

De exegeet probeert zo goed mogelijk het onderscheid te maken tussen fictie en werkelijkheid. Jezus wordt in het Nieuwe Testament dertienmaal een Nazarener of Jezus uit Nazaret genoemd. Hij werd geboren in Bethlehem, maar verhuisde naar Nazaret, mogelijk werd hij daarom zo genoemd.

De meeste vertalingen gebruiken in dit vers de term Nazoreeër. Op andere plaatsen wordt niet meer "Jezus de Nazarener" gebruikt, maar "Jezus uit Nazaret".

In Handelingen 24:5 wordt de apostel Paulus door de advocaat Tertullus " één van de voornaamste leiders van de sekte van de Nazoreeërs" genoemd. Omdat niet kan worden uitgesloten dat Tertullus de christenen verwarde met een andere sekte, gebruiken veel vertalingen hier een andere term dan als het rechtstreeks over Jezus gaat. Minstens één bron legt toch de link met de term "Nazoreeër" uit Richteren.

In Handelingen 24,5 wordt tegen Paulus namens de Joodse Raad de beschuldiging ingebracht dat hij behoort tot een ‘sekte’, de Nazoreeërs. Nu moeten we ons door die benaming ‘sekte’ niet op verkeerde gedachten laten brengen. Het woord duidt hier niet zozeer op hun afwijkende en zelfs verwerpelijke meningen, maar geeft slechts aan dat het een stroming was binnen het jodendom in het land Israël.

Paulus wijst die benaming Nazoreeër niet af (24,14). In Handelingen 26,9 noemt hij zelf Jezus ‘de Nazoreeër’, en dat is bepaald niet de enige keer dat dat in Handelingen gebeurt. Dan komen we bij Mattheus, die zegt dat Jezus uit Nazareth afkomstig is. Dat is hij niet, hij is geboren in Bethlehem. Goed, hij is verhuisd naar Nazareth en daar wordt het woord door sommigen het woord Nazoreeër aan gekoppeld.

Maar er is ook een woord Nazireeër em dat is iemand die meestal tijdelijk een soort Joodse bedelmonnik is, iemand die zijn haar niet mocht knippen, geen wijn of sterke drank mocht nuttigen en zich eenvoudig diende te kleden. In het klassieke Israël kwamen die wel meer voor, enkele bekende Nazireeërs waren Simson en Samuel.

Wat beweert Mattheus, de vriend en volgeling van Jezus, hij maakt van zijn leider een Nazireeër door te stellen dat hij een inwoner van Nazareth was. Zo'n Nazireeër had in Israël geen gemakkelijk leven. Het was een leven van afzien, enkel gericht op de God van Israël. Iets dat overigens precies bij de figuur van Jezus past. De evangelist Mattheüs die Jezus als geen ander kent maakt deze tot Nazireeër en zet er het gezag van de profeten achter.

Dit alles is nogal verwarrend voor de geschiedschrijvers Als Jezus een Nazireeër was, dan komt Pesach in het derde jaar met zijn vrienden wel in een vreemd daglicht te staan. Bij de maaltijd zegende hij het brood en de wijn, dronk dat, terwijl een echte Nazireeër nimmer wijn zou drinken.

Thallus een Griek was een vroege Samaritaan historicus, die schreef in het Koine Grieks o.a.: Geleerden denken dat dit de vroegste verwijzing naar de historische Jezus is, geschreven circa twintig jaar na de kruisiging. In de driedelige geschiedenis van de mediterrane wereld van vóór de Trojaanse oorlog tot ongeveer 50 na Chr. schreef hij talloze details van de kruisiging van Jezus.

Hij legt o.a. uit dat de duisternis die viel over het land ten tijde van de dood van Jezus niet een bovennatuurlijk wonder was, maar slechts een zonsverduistering. Thallus was de enige na zijn volgelingen die over Jezus schreef.

Mara Bar-Serapion, een filosoof uit Syrië, schreef vanuit de gevangenis de volgende brief aan zijn zoon, dit was ongeveer zeventig jaar na Christus:
'Wat gaf het de Atheners dat ze Socrates doodden? Hongersnood en ziekte kwamen over hen als een oordeel over hun slechte daden. Wat hadden de mensen van Samos eraan dat ze Pythagoras verbrandden? In een ogenblik werd hun land met zand bedekt. Wat hadden de Joden eraan dat ze hun wijze Koning ter dood brachten? Heel kort daarna is hun koninkrijk vernietigd. God heeft deze drie wijze mensen op rechtvaardige wijze gewroken: de Atheners kwamen om door de honger; de bewoners van Samos werden door de zee verzwolgen; de Joden, beroofd en uit hun land verdreven, zijn overal verspreid.

Maar Socrates stierf niet definitief; hij leefde voort in de leer van Plato. Pythagoras is niet voorgoed dood; hij leefde voort in het standbeeld van Hera. Ook de wijze Koning is niet voorgoed dood; hij leefde voort in de leer die hij gegeven had.

Publius Cornelius Tacitus, leefde van circa 56 tot 117, was een Romeins consul, historicus, schrijver en redenaar. Hij schreef o.a. in de annalen: 'Derhalve, om van dit bericht af te komen, gaf Nero de schuld aan en voerde hij de meest geraffineerde folteringen uit op een klasse die om hun slechtheid gehaat wordt, door het volk Christenen genoemd. Christus, waarin de naam zijn oorsprong had, leed de ultieme straf tijdens de heerschappij van Tiberius in de handen van één van onze procurators, Pontius Pilatus, en een hoogst verderfelijk bijgeloof, dat daardoor tijdelijk de kop werd ingedrukt maar dat later niet alleen in Juda weer uitbrak, de eerste bron van het kwaad, maar zelfs in Rome, waar alle dingen die afgrijselijk en schandelijk zijn uit alle hoeken van de wereld hun centrum vinden en populair worden.'

Uit dit gedeelte van de tekst van Tacitus, de leidende Romeinse historicus in die periode, bestaat er geen twijfel dat in 64 na Christus Christenen bestonden. Hij vermelde de naam Jezus niet, maar had het over Christus en sprak over het Christelijke geloof als een verdervelijk bijgeloof.

Gaius Suetonius Tranquillus, leefde van circa 69 tot 140, vertelt o.a. dat keizer Claudius: "de joden uit Rome liet verdrijven omdat zij, op instigatie van een zeker 'Chrestos' onruststokers waren.

"Het is opvallend en geeft te denken dat noch Mara Bar-Serapion, Tacitus of Tranquillus over Jezus schreven, ze hadden het respectievelijk over de wijze koning, Christus en Chrestos. De evangelisten maken zich wel heel makkelijk af van de eerste jaren van Jezus. Hij was hun vriend en leider, en je mag toch verwachten dat ze iets weten van de jonge jaren van hun leider.

Er wordt enkel door Lucas wat geschreven. Deze was geen Jood, maar waarschijnlijk een Griek, beter bekend met de Egeïsche zee dan met Palestina. Hij behoorde niet tot de apostelen , maar sloot zich rond het jaar 50 aan bij het gezelschap van de apostel Paulus, toen deze te Troas door een droom de overtuiging kreeg dat hij zijn zendingswerk moest voorzetten in Macedonië. Binnen de huidige Bijbelwetenschap bestaat onzekerheid over de vraag of het Evangelie van Lucas en de Handelingen van de apostelen werkelijk door Lucas zijn geschreven.

Lucas was niet enkel een volgeling, maar ook een dweper getuige zijn geschiedschrijving. Dat begon al bij de geboorte van Jezus, dat hij als volgt te boek stelde: "Dat heden voor u in de stad van David de zaligmaker geboren is; Hij is Christus, de Heere.” Dat kon hij bij het zien van de baby niet schrijven, toen was hij nog geen volgeling van Jezus, dat heeft hij later gedaan.

Verderop schrijft hij: 'Het kind groeide op en het werd gesterkt in de geest en vervuld met wijsheid, en de genade van God was op hem."

Bij het paasfeest gaat hij verder: "En zijn ouders reisden elk jaar voor het Paasfeest naar Jeruzalem. En toen hij twaalf jaar werd en zij naar de gewoonte van het feest naar Jeruzalem gegaan waren, en die dagen tot het einde doorgebracht hadden, bleef het kind Jezus, terwijl zij terugkeerden, in Jeruzalem achter. En toen zij Hem niet vonden, keerden zij terug naar Jeruzalem en zochten Hem daar. En het gebeurde dat zij Hem na drie dagen in de tempel vonden, terwijl hij in het midden van de leraars zat en naar hen luisterde en vragen aan hen stelde. Allen die hem hoorden, stonden versteld van zijn verstand en antwoorden.

”Volgens de 'The Concordant Version,' van de vertaling, d.w.z. Dat het eensluidend en overeenstemmend moet zijn, waarbij de woordenschat van de grondtekst zoveel mogelijk in de vertaling intact moet blijven, is de de juiste vertaling van dit stuk van Lucas: "And when he came to be twelve years old, at their going up into Jerusalem according to the custom of the festival...". The Kingdom Interlinear Translation of the Greek Scriptures vertaalt dit stukje als: "And when He became twelve years old, they went up according to the custom of the festival..." Dit wil zeggen dat toen Jezus twaalf jaar werd hij met zijn ouders naar het paasfeest in Jeruzalem reisde.

Dit houdt in dat de geboorte van Jezus zeker niet in December viel, op de dagen dat wij het Kerstfeest vieren. Lucas maakt het overigens wel erg bont. Aangezien de afstand tussen Nazareth en Jeruzalem meer dan honderd kilometer is, zal een voetreis naar Jeruzalem ongeveer een dag of vier in beslag hebben genomen. Ouders die zonder hun twaalfjarige kind terugkeerden en de vierdaagse voetreis van honderd kilomter terug maakte, dat geloof je van goede ouders niet.

Want na het incident als twaalfjarige in de tempel gaat Lucas verder: “En hij ging met hen mee en kwam te Nazareth en was hun onderdanig. En zijn moeder bewaarde al deze dingen in haar hart. En Jezus nam toe in wijsheid en in grootte en in genade bij God en de mensen.”

Markus vertelt ook iets over die tijd, hij verhaalt van Jezus: “En toen het

Markus vertelt ook iets over die tijd, hij verhaalt van Jezus: “En toen het sabbat geworden was, begon hij in de synagoge te onderwijzen; en velen die luisterden, stonden versteld en zeiden: Waar heeft deze die dingen vandaan en wat is het voor wijsheid die hem gegeven is, dat ook zulke krachten door zijn handen gebeuren? Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria en de broer van Jakobus en Joses en van Judas en Simon? En zijn zijn zusters niet hier bij ons? en zij ergerden zich aan hem.”

Lucas drukt zich over diezelfde episode wat voorzichtiger uit: “En zij betuigden Hem allen hun instemming en verwonderden zich over de woorden van genade die uit zijn mond kwamen, en zij zeiden: Is dit niet de zoon van Jozef?” Markus heeft het over Jakobus, Joses, Judas en Simon als broers van Jezus. Gelijk rijst de vraag: Waren dit nu volgelingen of broers?

Pas rond zijn 30ste komt Jezus weer in beeld. Zijn openbare leven begint en hier nemen de wonderbare genezingen een aanvang. Jezus reist naar Kafarnaum in Galilea. Daar ontmoet Jezus de vissers Andreas en Simon Petrus, die hem volgen en ook sluiten Jakobus en Johannes zich aan.

Jezus bezoekt met zijn leerlingen een bruiloft in Kana. Maria is er ook bij en vraagt Jezus naar wijn. Jezus verandert vervolgens water in wijn. Jezus geeft onderricht in de synagogen van de streek. In Kafarnaum doet Jezus verschillende genezingen, waaronder de schoonmoeder van Simon met hoge koortsen. Ook geneest Jezus zieken, blinden, bezetenen, lammen en slaven. Hij reinigt melaatsen onder het volk en schuift aan tafel met tollenaars en zondaars. Dit soort wonderbaarlijke genezingen heeft door de eeuwen heen plaatsgevonden.

Jezus was niet de enige wonderdoener, naast de vele heiligen in de Rooms katholieke kerk had je Grigori Raspoetin, Jomanda, Jean-Marie Baptiste Vianney, Maître Philippe de Lyon en de Indiase Sai Baba, om er maar enkele te noemen.

De Rooms katholieke kerk is zeer gefortuneerd. Duitsland en de Verenigde Staten zijn daarbij de landen die het meeste bijdragen aan de toenemende rijkdom. Die donaties vormen samen met vastgoedbeheer en beleggingen alleen al voor het Vaticaan een vermogen van zo’n vijf miljard dollar.

Hierbij heb ik het alleen over het Vaticaan, d.w.z. het complex van daarbij behorende gebouwen en kerken gelegen binnen Vaticaanstad. In dit vermogen zijn ook de kunstschatten niet opgenomen, die worden beschouwd als

onvervreemdbare eigendommen, nodig voor de uitoefening en het decorum van de pauselijke taak. Daarnaast wordt er ook nu nog veel geld bij elkaar gebedeld en gecollecteerd.
Het toerisme is de voornaamste inkomstenbron van het Vaticaan. De jaarlijkse begroting bedraagt ruim 280 miljoen dollar. De Rooms Katholieke kerk in zijn totaliteit is schathemelrijk. Rijk door het geld dat ze de gelovigen in het verleden en ook nu onder voorwendsels en dwang aftroggelen.

Dat begon al in de 8e eeuw, de Karolingische tijd. Toen waren er al regels die ervoor zorgden dat de plaatselijke geestelijkheid een goed en rijk leven hadden. Ze kregen een huis en hof om een boerderij te stichten en waren daarbij gerechtigd om belasting te heffen in tienden. Dat wil zeggen dat een tiende deel van de opbrengst van de akkerproducten en de aanwas in vee voor het kerkelijk proletariaat was. Op sommige plaatsen werd dit nog eens aangevuld met een 'nona', dat wil zeggen een aanvulling daarop van nog eens een negende van alle bezit en inkomsten.

Nog steeds leeft de rijke kerk van collectes, legaten en subsidies. Zelfs onze regering - scheiding van kerk en staat. - honoreert deze organisatie en keert een bedrag uit voor elk kind of volwassene dat gedoopt wordt. Ook kende ze van ons belastinggeld dit jaar maar liefst negenenzestig miljoen euro subsidie toe aan de kerken.

Dit houdt niets anders in dat de regering een criminele organisatie subsidieert die de gelovige, naïeve mens uitbuit en oplicht, in plaats dat ze deze beschermt. De minister van Justitie zou zijn taak goed vervullen als hij de Rooms Katholieke kerk aan zou pakken voor bedrog, zoals vastgelegd in artikel 26 van het Wetboek van Strafrecht:

'Hij die, met het oogmerk om zich of een ander wederrechtelijk te bevoordelen, hetzij door het aannemen van een valse naam of van een valse hoedanigheid, hetzij door listige kunstgrepen, hetzij door een samenweefsel van verdichtsels, iemand beweegt tot de afgifte van enig goed, tot het verlenen van een dienst, tot het ter beschikking stellen van gegevens, tot het aangaan van een schuld of tot het teniet doen van een inschuld, wordt, als schuldig aan oplichting, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie.'

De Kerk kan men zien als een criminele organisatie die haar slachtoffers het verdichtsel van God, hemel en hel voorspiegelen, met alle accessoires daar omheen. Ze houdt haar slachtoffers een sprookje voor en vaak tegen beter weten in.

Soms gelooft de overijverige geestelijke in zijn eigen verhalen, zoals een ziekelijke vorm van liegen bij de psychisch gestoorde. Rijst er al twijfel bij het slachtoffer dan wordt dit met de bijbel in de hand weggewuifd en door de betrokkene zelf achteraf weggeredeneerd. De Kerk schroomt niet met hel en verdoemenis te dreigen om te zorgen dat de droom van God, hemel en hel intact blijft. Ze maakt gebruik van de menselijke zwakheden zoals goedgelovigheid, onwetendheid, angst en eenzaamheid.

Dan maar een wonder, zo noemt de kerk de mirakuleuze onverklaarbare gebeurtenissen die de kerk als een ingreep van God in het universum noemt. De rooms katholieke buit de zogenaamde wonderen professioneel en meedogenloos uit.

Peter l de Grote, tsaar en later keizer van Rusland die leefde van 1682 tot 1721 zag het gevaar van de uitbuiting. Hij had de gewoonte op zijn grote reizen om de hem vertoonde wonderen in kerken en heilige plaatsen te ontmaskeren.

De tsaar beperkte de mogelijkheid van priesters de angsten van de bevolking te manipuleren, met een aantal wettelijke bepalingen. Priesters moesten volgens het reglement van 1718 verklaren geen gezichten te hebben of verontrustende dromen. Onder geen gezichten te hebben werd bedoeld dat priesters geen gezicht mocht trekken waarop angst of afgrijzen werd weerspiegelt, zodat degenen die hem aankeken er bepaalde waarden aan konden hechten.

In zijn kerkreglment verbood hij het exploiteren van wonderen. Alleen plaatsen waar erkende, door de heilige synode goedgekeurde wonderen hadden plaatsgevonden mochten bezocht worden. Peter de Grote onderkende de commercialiteit van de kerk, maar veel heeft het niet geholpen.

Pelgrimsoorden oefenen heden ten dage nog een sterke aantrekkingskracht uit op lichtgelovige bezoekers die op zoek zijn naar een hoger bewustzijn of wellicht de ultieme waarheid. Overal in Europa kan men terecht.

Om dichtbij te beginnen. Er is de jaarlijkse bedevaart naar Gorinchem, om de martelaren van Gorcum te herdenken. Dit was een groep priesters die in 1572, na de inname van Den Briel, door de Watergeuzen zijn opgehangen.

We kunnen ook naar Duitsland reizen waar in de Dom van Keulen de hoofden van de drie koningen, Kasper, Melchior en Balthazar, zouden worden bewaard in een kostbare schrijn.

Of we zouden een voettocht kunnen maken naar Rome waar de meest vereerde relikwie zou liggen, de gelaatsdoek van Veronica. Prachtig natuurlijk, maar wat dacht u van de de Heilige Lans, die de milt van Jezus doorboorde. Een groot wonder is de vermenigvuldiging van die lans want ook in Neurenberg en Parijs ligt zo'n heilige lans.

Ook maken veel pelgrims een voet- of fietstocht naar Santiago de Compostela om daar hun zuurverdiende geld uit te geven.

We kunnen ook een tocht maken naar het hartje van Herzegovina, naar het Kroatisch dorp dat aan de voet van twee heuvels, de Krizevac en de Podbrdo ligt. Hieraan dankt het dorp zijn naam, want Medjugorje betekent "tussen de bergen". In 1981 verscheen hier Maria aan vier meisjes en twee jongens als "Koningin van de Vrede."

Nu we het toch over de Mariaverering hebben, de echte geldverspiller gaat toch maar het liefst naar Lourdes, het Franse dorpje dat jaarlijks wordt overspoeld met mensen die al dan niet bewust hopen op genezing. Dit alles omdat zo'n anderhalve eeuw geleden een tiener met de naam Bernadotte een flauwekul verhaal opdiste dat ze de heilige maagd Maria had ontmoet, die haar vroeg een kerk te bouwen bij de Grot van Massabielle. Volgens de geïdealiseerde geschiedenis was het meisje arm en had ze een slecht gezondheid.

Zo'n puber kwam wellicht aandacht te kort en realiseerde zich dat ze met zo'n wonderbaarlijk verhaal wel aandacht zou genereren. Vandaag de dag zouden we vragen of ze misschien kruiden of hallucinogene paddestoelen had gegeten. Maar in 1858 waren de mensen goedgelovig en had de clerus nog erg veel grip op de mensen. 'Daar kunnen we wat mee', dachten slimme priesters en de exploitatie van het meisje begon op de manier waarop een pooier zijn hoer zou exploiteren. Er werd als handelswaar zogenaamd genezende water van Lourdes op de markt gebracht. Dat levert goud op!

In 1933 werd Bernadette door de paus heilig verklaard. Een slimme zet, want naast het water dat tegenwoordig niet alleen in flesjes maar ook in containers wordt verkocht en waarmee in Lourdes de was wordt gedaan, worden er nu ook beeldjes en andere prullaria aangeboden waardoor het geld als water binnenstroomt. Lourdes staat voor business en pure volksverlakkerij. Er gebeuren geen wonderen, of het wonder moet zijn dat zelfs de moderne mens die onzin geloofd.

God bestaat niet de natuur is de basis van ons bestaan. Als men kijkt naar de satellietfoto's van de aarde, dan zal men zich verbazen over de schoonheid en complexiteit van de natuur. Voor veel mensen is dit een nieuw bewijs dat deze natuur God is. Wat zal de reden zijn dat de rationeel denkende en intelligente mens het Godsbegrip niet los kan laten en zelfs in zaken, die wetenschappelijk verklaarbaar zijn, een hogere macht ziet. In het evolutionair denken van Darwin is de aarde een levend groeiend organisme, voortkomend of ontstaan uit de eerste fotosynthetische organismen: de cyanobacteriën. Deze bezitten, zoals alle bacteriën, geen echte celkern en kunnen, net zoals planten, via fotosynthese zuurstof produceren.

De bouwstenen voor het leven, organische moleculen zoals aminozuren, konden heel gemakkelijk gevormd worden en door symbiose zijn veel ingewikkelder organisme ontstaan, met als uiteindelijk resultaat: de mens.

Jahweh, Allah en God bestaan niet
Wat is het dan toch dat intelligente mensen, die deze theorie aanhangen en die beweren analytisch en wetenschappelijk te zijn betreffende de natuur, vallen voor de mystiek en het religieuze idee van God?

Laten we het begrip God nu eens een moment vergeten en laten we enkele minuten veronderstellen dat het 'zijn', het samengaan is van energie - het wezenlijke 'zelf' - en materie. De materie is ons menselijk lichaam en de energie is een deeltje van de totale energie uit de kosmos.

Uitgaande van dit principe hebben mens en dier en ook planten een eigen bewustzijn. Alle dieren zijn bewust; maar ook planten hebben een primitieve vorm van waarnemend, bewust bestaan, zoals verschillende wetenschappers hebben vastgesteld. Let wel! Waarnemend, bewust bestaan is iets anders dan het zelfbewustzijn; dat is de unieke ervaring van ieder menselijk 'zijn'.

Zoals ik al in het begin stelde: elk wezens heeft een energiestelsel dat energie put uit het totaal aan energie. Volgens de eerste hoofdwet van de thermodynamica blijft de totale energie van een gesloten systeem constant, dat wil zeggen een systeem dat geen materie of energie uitwisselt met de omgeving. Ieder wezen heeft zo'n gesloten energiesysteem, dat start op een moment tijdens een punt in de zwangerschap van de moeder en dat eindigt bij de stoffelijke dood.

Als het wezen een denkvermogen bezit, het brein, dan kan dit alleen worden geactiveerd door energie. Ons bewuste 'zijn' is het totaal van ons wezen, de combinatie energie - het 'zelf' - en brein. Energie zonder de koppeling met het

brein is slechts energie. Pas als het brein wordt geactiveerd door energie is er het bewustzijn, de plant, het dier, of het bewuste ‘zijn’, de mens.

Bij de ontkoppeling van de energie met het brein, met andere woorden ‘de dood’, keert de energie terug naar de energie van de kosmos.

Als deze energie wordt gebruikt voor een nieuw ‘zijn’, is het de herinnering aan het vroegere ‘zijn’ kwijt. Immers, dit vroegere ‘zijn’ bestond uit de combinatie ‘zelf’ en brein. Het ‘zelf’, is het stukje energie dat nooit verloren gaat en dat iedere keer opnieuw de behuizing zoekt in een andere entiteit. Het ‘zelf’ is de energie die deze entiteit laat denken maar het ‘zelf’ kan het denken niet beïnvloeden.

Laten we nu eens rationeel nadenken en de emoties daar dan buiten laten. Het brein van de mens kan worden beschouwd als een superingewikkelde computer waarin materiële processen in de hersenschors, met gebruik van energie, gedachten voortbrengen.

De waarheid van het bestaan werd het dichtst benaderd toen de mens de computer ontwikkelde. Om dit te begrijpen dient men de wereld als een computer zien. Het lichaam is de hardware, de hersens is een programma, die bestaat uit bits, de binaire codes van de computer, en de energie (het hart) die het laat werken, met als resultaat het ‘zijn’.

De totale wereldpopulatie bezit een enorme hoeveelheid energie, die ieder individue aanstuurt of laat functioneren. Wordt een programma geruimd, met andere woorden sterft een ‘zijn’, dan komt het totaal aan energie vrij en kan worden gebruikt voor een nieuw programma, het nieuwe ‘zijn’.

Anders geformuleerd: Uit de beschikbaar komende energie van het oude ‘zijn’ wordt een nieuw ‘zijn’ gecreeërd. De mens komt hierdoor in de levensvorm van de eeuwigdurende reïncarnatie.

Zo zou men de reincarnatie kunnen zien, maar wij wijzen deze hypothese af omdat de mens pretentieus is in haar opvatting dat zij het enig redelijk denkend wezen is en niet kan accepteren dat ze totaal, zowel lichamelijk als geestelijk, als individu verdwijnt.

Religie is een menselijk verschijnsel dat zijn oorsprong vindt in het bewustzijn van zijn onafhankelijkheid. De individuele mens ziet zichzelf als een eenling tussen vele anderen, gestationeerd in een wereld waarvan hij door middel van het ontwikkelen van zijn bewustzijn en denkvermogen afstand kan nemen. Hij

creeërt een hogere macht waarin hij antwoord zoekt op vragen van de waaroms we leven, de bestemming, het lijden, leven en dood.

De religie biedt hem houvast en troost in een chaotische wereld en met behulp van dit menselijk denken probeert deze zichzelf voort te laten leven in een andere wereld.

Religie kan dus enerzijds worden gezien als een poging van de mens het universum en zijn bestaan daarin te verklaren en anderszins als een reactie van de mens op openbaringen van een hogere macht of op mystieke ervaringen of inzichten.

Het geloof in God wordt met name bekritiseerd omdat de waarheid afhangt van de betrouwbaarheid van één persoon die wellicht een charlatan is, geestesziek, drugs heeft gebruikt, zich wil manifesteren door alle aandacht op te eisen.

Er is geen enkel zinnig bewijs voor hetgeen wordt beweerd en het gaat de mens niet om het zoeken naar waarheid, maar het vasthouden aan overtuigingen die zin geven aan leven van gelovigen en hen daarmee voorzien in hun geestelijke en sociale behoeftebevrediging.

Het moet toch te denken geven dat de zogenaamde 'wonderen' alleen hebben plaatsgevonden in tijden van de maak van de bijbel? Nadat deze in boekvorm was verschenen hebben al die wonderbaarlijke gebeurtenissen niet meer plaatsgevonden en zijn achteraf ook onverklaarbaar gebleven.

Niet alleen de actie van Mozes, maar ook de illusie van een God, Allah of Jahweh kan net als de wonderen onder de sprookjes voor volwassenen worden gerangschikt.

Als laatste wil ik hebben over de mensen die geloven in God, Allah of Jahweh. Als ik het goed heb begrepen is hun God, wie van de drie je ook kiest een god van liefde en vrede. Nou vergeet het maar, de gelovigen zien het totaal anders.

In de loop der eeuwen heeft het beweerde bestaan van een God, Allah of Jahweh niets anders dan onvrede en oorlog gebracht. Godsdienstoorlogen noemt men dat en dat is een oorlog enkel en alleen om godsdienstige verschillen of gelegitimeerd door godsdienstige argumenten.

Volgens de Encyclopedia of Wars hadden van alle 1.763 bekende en geregistreerde historische conflicten hadden 121 oorlogen de religie als

primaire oorzaak met honderduizenden slachtoffers als gevolg. Matthew White's The Great Big Book of Horrible Things noemt religie als primaire oorzaak van 11 van 's werelds 100 dodelijkste wreedheden.

De Kruistochten

De ellende begon eind 1095 en begin 1096, maanden voor het vertrek van de officiële kruistocht in augustus van 1095, vonden er aanvallen plaats op Joodse gemeenschappen in Frankrijk en Duitsland. In mei 1096 viel Emicho van Flonheim, soms ten onrechte bekend als Emicho van Leiningen, de Joden aan bij Speyer en Worms.

Europa viel uiteen en de Kerk raakte verscheurd. Paus Urbanus II wilde ongelovigen dood hebben en zag in 1096 maar één uitweg: een heilige oorlog die de christenen zou verenigen. Hij hitste met vurige redes 100.000 ridders, boeren, vrouwen en kinderen op om de islam uit te roeien. De kruisvaarders moesten vele gevaren trotseren op hun 3000 kilometer lange tocht naar Jeruzalem. Vervuld van haat tegen de moslims en dromend van een snelle overwinning trok het van geloofsijver vervulde leger een spoor van bloed van West-Europa naar de Heilige Stad.

Op 15 juli 1099 - na een belegering van vijf weken - namen de kruisvaarders Jeruzalem in. De dagen hierna doodden ze een groot aantal islamitische en joodse burgers van de stad. Ze stelden Arnulf van Chocques aan als patriarch - hoofd van de kerk - in Jeruzalem. De nieuwe patriarch bestreed de priesters van andere christelijke geloofsrichtingen te vuur en te zwaard. Bijna 100 jaar lang was Jeruzalem in christelijke handen. Een bonte stoet van 100.000 geharde Franken, gelukzoekende ridders en boeren marcheerde in 1096 door religieuze waanzin gedreven richting Jeruzalem. Maar het kalifaat van Bagdad was niet van plan het Heilige Land op te geven.

In 1145 brachten pelgrims uit het Heilige Land de paus slecht nieuws: het graafschap Edessa was gevallen. De paus riep op tot een kruistocht en overal in Europa werden legers gevormd. De kruistocht mislukte. De Europeanen werden vernederd door een nieuwe lichting islamitische aanvoerders en keerde onverrichter zake terug.

Zo'n 40 jaar later, in juli 1187, werd het er voor de christenen niet beter op toen Saladin het leger van het koninkrijk Jeruzalem versloeg. De stad viel in oktober. Naar men zegt stierf paus Urbanus III van verdriet toen het nieuws hem ter ore kwam. Na de val van Jeruzalem riep de nieuwe paus, Gregorius VIII, op tot een nieuwe kruistocht waarvoor ook Richard Leeuwenhart' zich aanmeldde. Het christelijke leger veroverde veel steden en bezette Cyprus, dat

een uitvalsbasis werd voor toekomstige kruisvaarders. Leeuwenhart was verantwoordelijk voor de moord op 2700 moslimburgers. Ondanks zijn wrede optreden slaagde hij er niet in Jeruzalem in te nemen. Na overleg met Saladin mochten pelgrims wel de stad in. Voor de ogen van Saladins soldaten liet Leeuwenhart zijn gevangenen onthoofden. In 1202 werd met een nieuwe Kruistocht aangevangen, maar nog voordat de kruisvaarders Europa uit waren, was hun geld al op, dus toen de Byzantijnse prins Alexios Angelos hun hulp inriep bij een coup, zagen ze hun kans schoon. 33.500 mannen zouden bij de vierde kruistocht scheepgaan. Slechts een derde kwam opdagen. Helaas kon Alexios hen niet betalen. Als wraak namen ze Constantinopel in en plunderden ze de stad. De paus ontsloeg hen daarop van de opdracht om naar Jeruzalem te trekken. We mogen dus stellen dat de Vierde Kruistocht ontspoorde door goudkoorts.

Bij de Vijfde Kruistocht van 1213 tot 1221 lieten de strijders Jeruzalem links liggen, de Kruisvaarders sloegen het beleg op bij de belangrijke Egyptische stad Damietta. Toen de stad eindelijk viel, kibbelden ze onderling twintig maanden over de heerschappij. De verslagen sultan al-Kamil nam zijn kans waar en bood hun Jeruzalem aan in ruil voor Damietta. De kruisvaarders rukten daarop naar Caïro op om de sultan te verslaan. Ze liepen echter vast in de modder en konden zich niet verweren tegen aanvallen. Noodgedwongen ondertekenden ze een vredesakkoord waarin stond dat ze Egypte moesten verlaten. De Rooms-Duitse keizer Frederik II was de spil van de zesde kruistocht, die in 1228 aanving. Dat was raar, want hij had eerder verkondigd dat Mozes, Mohammed en Christus bedriegers waren. Toen de keizer Jeruzalem naderde met 3000 soldaten, sloot sultan al-Kamil pardoes een verdrag waarbij hij de stad aan Frederik overdroeg. Frederik II kroonde zichzelf tot koning van Jeruzalem. Krap 15 jaar was Jeruzalem in handen van de christenen. In 1244 veroverden Turkse Mamelukken de stad.

Om de macht weer in handen te krijgen, organiseerde de Franse koning Lodewijk IX in 1248 een nieuwe kruistocht. Hij nam de havenstad Damietta in en kreeg van de sultan hetzelfde aanbod als bij de vijfde kruistocht: Damietta in ruil voor Jeruzalem. Maar net als zijn voorganger bedankte Lodewijk ervoor. Hij meende recht te hebben op Jeruzalem en weigerde te onderhandelen. Omdat de sultan op sterven lag, dacht Lodewijk dat zijn leger gauw vrij spel zou hebben. Maar hij had het mis. De sultan werd opgevolgd door een bekwame krijgsheer, Turan Shah, die het leger van de kruisvaarders versloeg. Door vele heroveringen hadden de christenen nog maar enkele steden in Egypte in bezit.

Dit zat Lodewijk IX zo dwars dat hij met een groot leger in 1270 naar Tunis trok. Hij wilde deze stad gebruiken als springplank naar Egypte. Maar het drinkwater ter plekke bleek vervuild en veel kruisvaarders, onder wie de koning, kwamen om. Het leger van de kruisvaarders keerde daarop niet veel later huiswaarts. Toen de Engelse prins Eduard I hoorde dat het christelijke Tripoli bedreigd werd, trok hij een jaar later ten strijde. Hij ontzette Tripoli en ging een verbond aan met de Mongolen die Perzië, Irak en een gedeelte van Anatolië hadden veroverd. Net toen Eduard de Egyptenaren zou aanvallen, moest hij naar huis. Zijn vader was overleden en Eduard moest tot koning gekroond worden. Dit was het einde van de christelijke invloed in dit gebied. Antiochië viel in 1268, Tripoli in 1289 en Akko in 1291.
Het bleef enkele eeuwen rustig tot 1517, toen de 95 stellingen van Maarten Luther door heel Europa waren verspreid dankzij de boekdrukkunst. Het vermogen van keizer Karel V en paus Leo X om de verspreiding tegen te gaan was overweldigd. In 1521 werd Luther geëxcommuniceerd, waarmee het schisma in de westerse christenheid tussen de rooms-katholieken en de lutheranen werd bestendigd en de deur werd geopend voor andere protestantse stromingen om de macht van het pausdom te trotseren en er braken oorlogen uit. De religieuze aard van de oorlogen is ook ter discussie gesteld en gecontrasteerd met andere factoren die er in het spel waren, zoals nationale, dynastieke en financiële belangen.

Historici hebben erop gewezen dat sommige Europese oorlogen in deze periode niet veroorzaakt werden door conflicten over de Reformatie, zoals de Italiaanse Oorlogen van 1494 tot 1559, waarbij alleen katholieken betrokken waren en de Driekronen oorlog van 1563 tot 1570, waaraan alleen lutheranen deelnamen. Anderen benadrukken het feit dat er interreligieuze bondgenootschappen bestonden, zoals de lutherse hertog Maurits van Saksen die de katholieke keizer Karel V hielp in de eerste Schmalkaldische oorlog in 1547 om zo te worden benoemd tot keurvorst van Saksen ten koste van zijn lutherse neef Johan Frederik.

In enge zin slaat de term godsdienstoorlogen op een aantal conflicten die in Europa plaatsvonden tussen katholieken en protestanten en dat begon in 1517 toen verstoorden de religieuze en politieke orde in de katholieke staten van Europa. Religie was echter niet de enige oorzaak van de oorlogen, waarin ook opstanden, territoriale ambities en strijd tussen grootmachten plaatsvonden.

De conflicten begonnen met de kleine Ridderoorlog in 1522, gevolgd door de veel grotere Duitse Boerenoorlog van 1524 tot 1525) in het Heilige Roomse Rijk. De oorlogsvoering escaleerde nadat de Rooms-Katholieke Kerk in 1545

de Contrareformatie lanceerde om de verspreiding van het protestantisme in te dammen.

De Reformatieoorlogen kwamen tot een hoogtepunt in de Dertigjarige Oorlog van 1618 tot 1648, die Duitsland verwoestte en een derde van haar bevolking het leven kostte. De Vrede van Westfalen in 1648 beëindigde die oorlog door de erkenning van drie aparte christelijke tradities in het Heilige Roomse Rijk: katholicisme, lutheranisme en calvinisme.

Hoewel vele Europese leiders tegen 1649 helemaal ‘ziek’ waren geworden van al het bloedvergieten, werden er in de post-Westfaalse periode tot in de jaren 1710 nog steeds godsdienstoorlogen gevoerd, waaronder de Oorlogen van de Drie Koninkrijken (1639–1651) op de Britse Eilanden en in de westelijke Alpen de Savoyaardse Waldenzen oorlogen van 1655 tot 1690.

Daarna was er nog de negenjarige Oorlog van 1688 tot 1697, inclusief de Glorious Revolution en de Tweekoningen oorlog), en de Spaanse Successieoorlog van 1701 tot 1714). Of deze moeten worden geschaard onder de noemer 'Europese godsdienstoorlogen' is afhankelijk van hoe men een 'godsdienstoorlog' definieert en of deze als 'Europees' kunnen worden beschouwd dat wil zeggen, internationaal in plaats van binnenlands.

Om niet te vergeten was er ook de Toggenburger oorlog in 1712.
De collectieve herinnering van al deze oorlogen bleef nog lang bewaard.
Buiten deze oorlogen waren er nog die vermaledeide wereldoorlogen, maar daar kunt u op internet voldoende over lezen.

Nawoord

Met veel plezier heb ik dit boek geschreven, nadat ik me ruim vijfentachtig jaar, bewust zo'n zestig jaar, beziggehouden heb met de vraag wat het begrip 'God' inhoud.

Ik werd al jong, misdienaar en koorknaap in de Rooms Katholieke kerk in mijn geboortestad Deventer.

Bijna dagelijks werd ik met het abstract object 'God' geconfronteerd.

Als kind, nog onbewust, werd ik geindoctrineerd en eenzijdig onderwezen over aanvechtbare overtuigingen of opvattingen die betrekking hadden op 'God', met de bedoeling dat ik dit alles kritiekloos zou aanvaarden.

Dit had als resultaat dat ik, toen ik wat ouder was, me ernstig ben gaan verdiepen in alles wat in de Bijbel werd onderwezen en dat de basis is van het geloof in het zogenaamde opperwezen.

Voordat ik doodga heb ik de behoefte om u kenbaar te maken dat God, Jahweh, Allah, of wat voor zogenaamde opperwezen genoemd wordt, er nooit is geweest, nooit zal komen en dat dit geloof berust op de fantasie van de onwetende.

Dat een weldenkend mens, in deze tijd dat de wetenschap het wettig en overtuigende bewijs levert dat de mens door evolutie is ontstaan, in een God gelooft begrijp ik niet.

Dat, als er een God genoemd zou moeten worden, dat dit de natuur is.

De mens onstaat door de natuurlijke verwekking van het samengaan van zaadcellen van man en vrouw, net als de voortplanting van alles in de natuur: bomen, bloemen, dieren zoals vogels, mollen en wat u maar bedenken kunt.

Ik dank u dat u mijn boek hebt lezen.

Gerhardt Mulder.

Opmerkingen

(1) Het eerste leven op aarde is wellicht 3,5 miljard jaar geleden ontstaan. Hoe dat precies gebeurde weten we nog niet volledig. We gaan ervan uit dat eenvoudige chemische verbindingen zich omvormden tot complexere structuren onder invloed van energie. Die energie kwam bijvoorbeeld van vulkanen, meteorieten, uv-straling of specifieke chemische omstandigheden in warmwaterbronnen op de zeebodem. Daaruit ontstonden de eerste zelf reproducerende vormen van leven. Het ging om primitieve eencellige organismen. Door de evolutie ontstonden steeds ingewikkeldere eencelligen en daarna meercellige organismen, waaronder planten en dieren.
Evolutie gebeurt op twee manieren: variatie door bijvoorbeeld geslachtelijke voortplanting of mutaties - wijzigingen in het erfelijk materiaal - en selectie: organismen die zich het best aanpassen aan de leefomstandigheden hebben de meeste kansen om te blijven leven en zich voort te planten. Evolutie gaat ook hand in hand met speciatie, het ontstaan van soorten. De eerste landplanten zijn ongeveer 450 miljoen jaar oud. Door de aanwezigheid van planten kwam er voldoende zuurstof in de lucht. Dat had tot gevolg dat de eerste dieren zich konden ontwikkelen. Die konden zich bovendien met planten voeden.
Vijftig miljoen jaar geleden ontstonden primitieve primaten. Dat waren de voorouders van de mensapen, waartoe de mens, chimpansee, bonobo en orang-oetan behoren. De moderne mens, de homo sapiens sapiens, ontstond ongeveer 300.000 jaar geleden, wat zeer recent is in de evolutie. Andere mensensoorten, zoals de neanderthaler, zijn uitgestorven. De mens en ook alle andere soorten evolueren nog steeds voort. Maar hoe is het leven ontstaan en hoe werkt de evolutie precies? Daar blijven wetenschappers naar zoeken.

(2) De Robigalia was een feest ter ere van Robigus dat op 25 april in Rome gevierd werd. Onder leiding van de flamen Quirinalis werd een processie door Rome gehouden en offerde men een schaap en een teef. Het ging bij dit laatste waarschijnlijk om homeopathische magie, die in verbandstond met het ondergaan van de Siriusster of ook wel Hondster genoemd.

(3) De Amburalia was een processie door Rome ter ering van Romeinse god Pluto die ook Februaar werd genoemd. Bij deze processie droegen de procesgangers fakkels en kaarsen.

(4) De druïden vormden een van de machtigste standen van de Keltische maatschappij. Ze gingen over het belijden van de godsdienst, maar deden ook dienst als onderwijzer, wijsgeer, wetenschapper en rechter. De priesters hadden zo veel in de melk te brokkelen dat ze volgens bronnen tussen twee strijdende legers konden gaan staan om de soldaten te bevelen de wapens neer te leggen. Mannen en vrouwen konden druïde worden, en de kandidaten werden als kind al geselecteerd. Dan volgde een jarenlange opleiding om alle gebeden, mythen en tradities uit het hoofd te leren. De druïden mochten hun heilige leer niet opschrijven, dus de kennis werd mondeling overgedragen.